

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Circa Christum ejúsque vulnera Sanctorum in cœlo sensus prædulces.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

p. 3. sim. c. 16. pectore hæsuram: quoniam (ut ait S. Bonaventura) *sicut illa stigmata semper erunt in Filij corpore; sic semper in Matris mente.* Quod quidem amplius intelligetur ex jam dicendis.

CAPVT XII.

Hanc fore perennem jucundamq; Sanctorum in celo occupationem.

§. I.

Circa Christum ejusq; vulnera, Sanctorum in celo sensus pradulces.

ps. 88. **N**Eque ad id, de quo nunc agimus, minimo nobis stimulo & incitamento esse debet: quòd (ut piè & cum ratione meditari possumus) hoc quoque futurum sit perenne & assiduum exercitium Beatorum; post superata Salvatoris ope ac passionis ejus meritis, mortalis vitæ pericula, misericordias Domini æterno cantico celebrantium.

apoc. 4. & 5. Nam si pars magna illius felicitatis erit, agnoscere ac demirari vias, quibus quemq; **D E V S**, occultâ sed forti certâq; providentiâ, ad portum denique æternæ salutis deduxerit: non minus dulce erit scrutari ac recognoscere, quo tanquam ex fonte provenerint illis bona omnia; Christi nimirum Salvatoris merita, modosq; admirabiles, quibus illam nostræ salutis œconomiam dispensârît atque impleverit. Enimverò (ut non obscure in Joannis Apocalypsi adumbratum legimus) **D E I** solium & Agnum circumstantes, submittent identidem coronas suas, testati se eas tenere Agni beneficio, qui etiam tum tanquam occisus eorum oculis obversabitur; & citharis suis, hoc est cordibus amoris & gratiarum plenissimis, decantabunt illud solenne carmen, quo assiduè resonabit aula cælestis: *Dignum est*

est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem, & divinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem. Aut alijs sanè non absimilibus, immensas Domini ac Redemptoris misericordias in æternum cantabunt. Quo quidem cantico (ut ait S. Augustinus) in gloriam gratia L. 22. de Christi, cuius sanguine liberati sumus, nihil erit profectò illi jucundius civitati.

Atque vel idcirco etiam Dominus noster, post commu-
nem resurrectionem & completum electorum numerum, quando nulla jam causa erit, quamobrem pro illis appellet Patrem, & merita sua demonstratis vulnerum cicatricibus alleget; adhuc tamen in carne sua plagarum vestigia retenturus est; ut vel sic offerat Beatorum oculis perennia suæ charitatis pignora, alatque in eorum animis amabilem suæ passionis recordationem; neque jam soli Thomæ, sed communiter omnibus liceat (ita permittente benignissimo Salvatore) digitum inferre in locum clavorum, & manum mittere in latus ejus; & jam quodammodo palpere, quanta sit dulcedo divini cordis, & quæ flammæ, æstus, incendia, immensi, & inexhausti & indeficientis amoris.

Nec absurdè fecero fortassis, si illa Christi ad Magda-
lenam verba, sensu obvio atque facili, eam in partem inter-
preter: *Noli me tangere; nondum enim ascendi ad Patrem meum.* Planè ac si diceret: Intempestivum nunc quidem est hoc genus officij, quando immortalis inter mortales adhuc versor. At postquam ascendero ad Patrem, & vos in cæli regno mecum eritis; tunc utique licebit me tangere, & juvabit delectabitq; electos meos, oscula pedibus meis figere, palpere vulnera, intrare in latus apertum, & ita haurire cum gaudio de fontibus Salvatoris. Jam verò noli me familiarius tangere: nondum enim ejus rei tempus est, neque id mortali adversus immortalem est concessum.

Inter hæc, quænam, putatis, erunt exultationes & gaudia, qui

qui sensus motusue animorum, amore simul & voluptate, intimâ colliquefcentium? Quo stupore defixæ hærebunt illæ millies beatæ mentes? quæ ulro citroq; colloquia, non tam oris & linguæ officio (quanquam & illo fortassis) quàm organo cordis & affectuum dulci murmure expressâ! Cùm ille cælestis Sionis felix populus, velut examen apicularum Paradisi, convolabit ad melliflua Christi vulnera, & tanquam rei semper novæ admiratione; modo de ipso Salvatore quæret, quod olim edixit Zacharias: *Quid sunt plage istæ in medio manuum tuarum?* Quid illæ sibi volunt sacris impressæ pedibus cicatriees? Quid roseum istud vulnus lateris, & divini cordis amabilis apertura? modò Isaiæ acroamate: *Quis est iste (inquit) qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra? Iste formosus in stola sua, gradens in multitudine fortitudinis suæ? Aut: Quare rubrum est indumentum tuum, & vestimenta tua, sicut calcantium in torculari?* Et ille singulis respondebit ad aurem cordis: Se præ nimio amoris excessu accepisse has plagas, salutis ipsorum gratiâ; & calcasse passionis torcular ipsorum peccatis debitum: unde vestem habeat aspersam sanguine, & corpus his notis cicatriebusq; compunctum. Neque verò sese tantorum laborum aut cruciatuum pænitere: quando eum suæ passionis fructum aspiciat, videatq; sanguinem suum pro ijs, quos perpetuâ charitate dilexerit, non inutiliter esse profusum.

Hic verò in beata multitudine, quàm dulces rursum, amoris æstus, quàm subsultantium gaudiorum reciprocationem existere necesse est? quàm lætas voces gratulationesue, illum Servatorem ac Redemptorem amantissimum, illum suæ salutis ac felicitatis autorem unicum, illum patrem, amatorem, sponsum, omnia, appellantium: neque sibi modò felicitatem suam, sed ipsi quoque Imperatori suo partam gloriam gratulantium, quòd incredibili animi fortitudine, & vincendi genere inaudito, hostes infensissimos, mundum, diabolum,

Zach. 13.

Isa. 63.

apoc. 19.

diabolum, peccatum, moriendo debellaverit; quòd populum suum de tyrannica potestate ereptum, in optatam libertatem asseruerit, quòd chirographum decreti nobis contrarium sanguine suo deleverit; quòd mortis autore ad crucis trophæum alligato, mortem in sempiternum precipitaverit; quòd morte sua cælum electis aperuerit; quòd opimis spolijs de hoste captis, suprema cælorum triumphans invehctus sit; quòd sedens ad dexteram Patris, pro laboribus susceptis quietem interminatam, pro perpeffis doloribus immensam animi læticiam, pro opprobrijs & ignominia supremam gloriam & divinos honores consecutus sit; quòd denique in medio electorum & dilectorum suorum, augustus, felix, gloriosus in perpetuum regnaturus sit.

Col. 2.

1/a. 25.

Verùm hæc, & his similia, quæ ab humano sensu longissimè posita, obscurâ duntaxat suspicione attingimus, devotè potius sanctarum mentium cogitationi ac meditationi relinquamus.

§. 2.

Domini crucem in calorum fastigio, post iudicium, collocandam videri.

Veruntamen ad id quod proposui, non parum, opinor, conferet, si illud etiam adjunxerimus; quod etsi video incertum esse, tamen & piè credi, & ratione probabili defendi potest: ipsam nimirum Domini crucem (ipsam inquam lignum in quo pependit Assertor noster) post diem extremi iudicij, æternum præclaræ victoriæ signum ac monumentum, cæli penetralibus inferendam, ibiq; excelsè atque illustri loco positam, omnium Sanctorum in se oculos admirabili decore, & fulgoris immensi majestate, converfuram.

Ad quam seu piam credulitatem seu probabilem conjecturam,